

Kicsi sovány ublinkómadár

A gyerek minden izgalom nélkül vágott át a parkon. Hajnalodott. Rá sem nézett a levont redőnyű házakra. Dacosan előreszegte fejét, a jambósapka mindenre elszánt, rövidnadrágos bohócinast varázsolt belőle.

„– Ó, ha a talpa alá köphetnék,

Egy húszasért nem adnám, nem én!” – dudorászta.

A hajnali autóbuszok dürrögve, dobogva húztak el mellette. Felnőttek siettek kiszámított léptekkel, feltűrt gallérral, dérral bajúszukon, táskáját vagy újságpapírba burkolt, rejtélyes tartalmú csomagokat cipeltek.

A gyerek eljátszott a gondolattal: úgy mennek, mintha apró órarúgók, lendkerekek vezérelnék mozdulataikat, az arcuk nem árul el semmit.

– Azért van ez – gondolta –, mert évek óta nem láttak madarakat.

Mert a madarakra már ő is alig emlékszik, pedig nagyon alaposan megfigyelte őket. Kint állt a kapu előtt, amikor felkerekedtek és elvonultak délnyugat felé. Azóta egyetlen madár sem tért vissza a városba. A kölyök egészen halványan emlékezett a pihés tollgombolyagokra, gondolatban gyakran melegengette őket lerágott körmű ujjai között, fészket csinált nekik műfűből, hullott macskaszőről. Különösen szerette a kicsi, szürke ublinkómadarat, amelyik csak akkor változtatja pompázatosra tollait, ha jó emberre bukkan. „Az ublinkómadár nem nagyobb, mint két egymásra helyezett gyufásdoboz – írta az iskolai dolgozatban. – Röpköd a fák ágai között, de a legtöbb ember nem veszi észre. Ez azért van, mert az ublinkómadár kicsi, szürke és sovány, s a hangja olyan, mint a pergő falevélnek. Ha jó emberrel találkozik, csőre és szeme piros lesz: eperpiros, tolla sárga és kék, lába zöld. Én nagyon szerettem ezt a madarat.”

– Állj csak fel – mondta fenyegetően Teknős, kezében a nyitott füzettel. – Miféle ostobaságokat hordtál itt össze?

– Ez nem ostobaság – mondta a kölyök.

– Nem? Ilyen madár nincs fiacskám! És egyáltalán... ma már, hálistennek, semmiféle madár nincs. Mi szükség lenne rájuk? Csak piszkítanak, meg surrogásukkal idegesítik az embert. – Ó az ostoba – gondolta a gyerek, és bámulta a teknősbékaarcú embert, aki önhittén állt a katedrán. Felvillant a kopaszodó koponya alól ravaszul pislogó, vizes szem-pár. Látta a Teknőst, amint felváltva rohángál az alagsori és második emeleti folyosón, hátha felfedez valami szabálytalanságot. Újra hallotta, amint széttárt karokkal magyaráz Albin bácsinak, a fűtőnek: „Rendben van, hogy maga az apósom, de számtalanszor megmondtam, hogy ne tegezzen a gyerekek előtt. Szólítson tanár úrnak!” Hogyan is hallhatott volna Teknős az ublinkómadárról?

– Tehát világos, fiam? Ilyen madár nincs! Semmiféle madár nincs. Verd ki a fejedből ezeket az ostobaságokat! Jobb lenne, ha az előmeneteleddel törődnél.

A gyerek zsebredugott kézzel ácsorgott a Déli vasút peronján. Volt annyi pénze, hogy a második faluig utazzon. Ott már akad erdő, mező, talán találkozhat az ublinkómadárral. És ha találkozik vele, neki talán megmutatja színeit: eperszínű szembogarát, kék-sárga tollát, zöld-vessző lábait.

Emberek tébláboltak, óráikat nézegették, topogtak a hidegben, senki sem törődött vele, kékrefagyott pucér combja sem tűnt fel senkinek.

A vonat alattomos fekete kígyóként surrant a betonszálakra támaszkodó tető alá. Két férfi ugrott fel előtte a lépcsőre, belsejükben cincogtak a hajszálrúgók.

– Teknős most törheti a fejét – gondolta –, milyen csapást találjon ki a mai napra.

Az ablak mellett üldögélt. Zsebredugott jobb kezével zöld agyaggolyóját szorongatta. A házak hátrafelé lopakodtak, mező feküdt hanyatt a dombon, szél borzolta fű-üstökét. A szürke-lila köddrapéria lassan felemelkedett.

A kölyök úgy érezte magát, mintha színházban ülne, s egy igazán kedvére való darab első percei peregnének előtte.

A fákat derékig érő cserjés vette körül. Még a vonaton megfigyelte, hogy ez az erdő kerek, mint a mesebeli. Alig várta hogy a vonat elsurranjon, eltűnjön szeme elől a koromtól fekete, túlságosan hosszúra nőtt sikló, és sipkáját hátratulva besétált a fák közé.

Megállt a tisztáson, lehúnyta szemét, kezét kinyújtotta, s türelmesen várt az eperszemű, játékos madárfiókára.

Nem történik semmi

Nézem törött lábamat, nem ilyennek képzeltem ezt a karácsonyt. A lány, akit szeretek, szélescsipőjű és karcsú. Biztosan áll a fagyott tölveleken. Félig árnyékban van. Ahogy hajladozik az ágak után vissza-visszatér egész teste a napos oldalra. Fényesebb lesz, holdszerűbb.

Hátam mögött a gyalulatlan gömbfa-házfal meleget sugároz. Kinyitom a szám, nyelvemre telepsznek a láthatatlan levegőkristályok. Hatszögletűnek és kandiscukorszerűen áttetszőnek képzelem őket.

A fagy is árnyékba vonult. Gondolom, őt hidegebb van. A lány, akit szeretek, felémfordul, kérdez valamit. Rácsodálkozom arcára. Szemei, mint lakkozott rubinmandulák ülnek a számukra előkészített hasadéokban. Nevetgél. Örül, hogy sikerült elfoglalni ezt a világból önkényesen kihalított pár száz négyzetméteres Libertiniát: az erdészházat, ahol jószagú almák sorakoznak a poros szekrény tetején. Szép karácsonyunk ígérkezik.

Nem is gondolok a szerelemre. Pedig általában sokat gondolok rá. A lány (akit szeretek) szintén sokat gondol rá. Mondhatnám, mindig. Nekem csak akkor nem jut eszembe soha, ha vele vagyok. Akkor nincs neve az egésznek. Valamilyen koboldköd (egészen enyhe, fátyolozott, laza) lep el, a mozdulatok kontúrjai elmosódnak, hullámszik minden, a gondok törpe egerei artikulatlan ciccegéssel iszkolnak el a fák repedéseibe, – Tüzet rakok. Aztán segíték neked bejönni – dudorássza a lány, akit talán azért szeretek, mert soha nem kellett ezt bizonyítgatnom neki, zokszó nélkül fogadta zűrzavaraimat, nekifutásaimat, hanyatteséseimet, és soha nem mondta okítóan: „lám, megmondtam neked, hogy ne fogj ilyen bizonytalan dolgokba, ugorj csak neki a százhatvanra állított lécnak, de a száznolcvanöt már reménytelenül magas (különösen törött lábbal), meg se próbáld.”

Somvesszőmmel kapargatom a fagyott havat. Sárga, vesztett zöldjét sítató zuzmóféle bukkan elő. A szálak közeiben a föld lágyabb, mint reméltem. A sárga rostok kialakult hajszálakként ágaskodnak ujjaim után. Kábultan cibálom, várom, hogy előbukkanjon az elnyomorított gyerekefej, melyből sarjadt. A homlok kétoldalt horpadt egy picit, a szemek üregében a tél álmatag cincérei. Holt fiam bámul rám, nem volt ideje öregedni, épp olyan, mint hét évvel ezelőtt, amikor orvosná lett barátom titokban megmutatta a kórház jegelt tepsijében.

A lány, akit szeretek, semmit nem tud erről. Mindenesetre nem kérdezi meg, hogy mit piszkálok azon a vacak fűcsomón.

Áll az ajtóban. Pihés felsőajkán megtántorodnak a nap lendületlen fénydárdái. Hónom alá szorítja alsó karját. Csúszom felfelé a fal mentén. Lábszáramban pattognak a csontszilánkok. Vigyorgok, mint egy izgatott hiéna, fogam között sípolva jár ki-be a levegő.

Felhasítja nadrágom szárát, nézegeti a kékülő bőrt, megerősíti a kötést.

Fekszem az ágyon. Sunyi pókok űzik az alig látható fonadékokat fölöttem. Elszántak és kimértek.

Nyugodt vagyok én is. A lány (akit szeretek) fenyőágakat szór a dobkályhára. Szeretem az égett fenyőlevelek illatát. Tele van vele a szoba. Elbújok benne.

Fekszünk az ágyon. Érzem életem fontos pillanatainak egyikét közeledni.

A hullámok erősödnek, minden ellenállásom megszűnik. Merülök a teljes opálködben.